

opusdei.org

Carta del Prelat (Març 2007)

Carta de Mons. Xavier Echevarría als fidels de l'Opus Dei. Amb motiu de la Quaresma, el Prelat invita a realitzar en la vida personal "els reajustaments oportuns, amb optimisme, com l'avió o el vaixell per arribar al seu destí".

08/03/2007

Estimats, que Jesús em guardi les meves filles i els meus fills!

Hem començat la Quaresma, temps litúrgic *fort*, durant el qual l'Església ens convida a una nova conversió. Tots necessitem aquest canvi, és a dir, rectificar amb constància el rumb de la vida per aconseguir la nostra fi última: la possessió i el gaudi de Déu per a tota l'eternitat.

Nogensmenys, coneixem que, mentre caminem a la terra, es pot perdre la direcció o, si més no, desviar-se de la ruta. Per això hem de realitzar els reajustaments oportuns, amb optimisme, com l'avió o el vaixell per arribar al seu destí.

Afirmava l'estimadíssim Joan Pau II que tots els éssers humans, per trobar-nos *in statu viatoris*, en la condició de caminants que es dirigeixen a la pàtria celestial, ens trobem també *in statu conversionis*, en estat de conversió. Hi concloïa que hem de viure en *conversió permanent*; i que aquest fet

caracteritza profundament el nostre pelegrinatge terrenal (cfr. *Dives in misericòrdia*, 30-XI-1980, n. 13); però, insisteixo, plens d'alegria i d'esperança perquè el Senyor ens espera.

A aquesta fidelitat ens anima la Quaresma, època especialment adequada per esforçar-nos amb determinació més gran en el propi canvi personal, perquè comptem amb una gràcia específica durant aquest temps litúrgic. Meditem unes paraules de sant Josepmaria. **Hem entrat en el temps de Quaresma: temps de penitència, de purificació, de conversió. No és pas una feina fàcil. El cristianisme no és camí còmode: no n'hi ha prou d'estar a l'Església i deixar que passin els anys. En la vida nostra, en la vida dels cristians, la conversió primera —aquest moment únic, que cadascú recorda, i en el qual hom veu**

clarament allò que el Senyor ens demana— és important; però encara són més importants, i més difícils, les successives conversions. I per tal de facilitar el treball de la gràcia divina amb aquestes conversions successives, cal mantenir l'ànima jove, invocar el Senyor, saber escoltar, haver descobert el que va malament, demanar perdó (*És Crist que passa*, n. 57).

La Passió i Mort del Senyor constitueixen l'acte d'amor més gran, de lliurament complet d'un mateix, que s'ha realitzat i es realitzarà en la història: el Fill de Déu es fa home i mor per alliberar-nos dels nostres pecats. Per això, en aquestes setmanes, el Sant Pare ens convida a dirigir *la nostra mirada amb una atenció més viva (...) a Crist crucificat, que, morint en el Calvari, ens ha revelat plenament l'amor de Déu*

(Missatge per a la Quaresma de 2007, 21-XI-2006).

La mateixa recomanació sortia sovint dels llavis de sant Josepmaria. Quantes vegades ens animava a agafar un santcríst en les nostres mans i a posar-nos de forma valenta davant el Senyor, per escoltar allò que volgués dir-nos des de la Creu! Meditem, per exemple, aquestes paraules seves: **estimo tant el Crist a la Creu, que cada crucifix és com un retret afectuós del meu Déu: ... Jo sofrint, i tu... covard. Jo estimant-te, i tu oblidant-me. Jo suplicant-te, i tu... dient-me que no. Jo ací, amb gest de Sacerdot Etern, patint tant com es pot patir per amor teu... i tu et queixes davant la menor incomprensió, davant la humiliació més petita... (Viacrucis, XI estació, punt 2).** L'he vist estimar el Senyor crucificat amb vertader amor i amb afany de reparació.

Si, durant aquests dies, ens situem amb total sinceritat davant Jesucrist crucificat, no trigarem a descobrir els detalls concrets on Ell espera que millorem. Perquè els afanys de santedat no han de quedar-se en vel·leïtats, en desigs inoperants, sinó que han de traduir-se en propòsits concrets, en una lluita interior ben determinada.

A vegades potser descobrirem que necessitem fer un canvi radical en la nostra conducta, perquè les vies que seguim no ens acosten a Déu. Altres vegades —i serà el més freqüent— es tractarà de millorar en punts que mai són petits, si ens mou l'amor.

En tot cas, no oblidem que —com afirma el papa Benet XVI— *aquesta conversió del cor és sobretot un do gratuït de Déu (...). Per aquest motiu, Ell mateix preveu amb la seva gràcia el nostre desig i acompanya els nostres esforços de conversió.* I

afegeix el Papa: *¿Què és en realitat convertir-se? Convertir-se vol dir cercar Déu, caminar amb Déu, seguir dòcilment els ensenyaments del seu Fill, de Jesucrist. Convertir-se no és un esforç per a autorrealitzar-se, perquè l'ésser humà no és l'arquitecte del seu destí etern (...). La conversió consisteix a acceptar lliurement i amb amor que depenem totalment de Déu, el nostre vertader Creador; que depenem de l'Amor. En realitat, no es tracta de dependència, sinó de llibertat (Discurs a l'audiència general, 21-II-2007, Dimecres de Cendra).*

En cadascuna d'aquestes mudances entren en joc la crida de Déu i la llibertat humana. Déu —l'Amor per essència— se'ns ha lliurat libèrrimament en Jesucrist, i espera que nosaltres ens obrim al seu Amor. *En la Creu, Déu mateix requereix l'amor de la seva criatura: Ell té set de l'amor de cadascun de nosaltres*

(Missatge per a la Quaresma de 2007, 21-XI-2006), ha escrit el Sant Pare, palesant com en la figura del Crist clavat en la Creu es fonen els dos aspectes de la *caritas*: l'amor de donació i el de possessió.

Més encara: *la revelació de l'eros de Déu cap a l'home* (el seu gran desig de ser estimat per nosaltres) és, en realitat, *la suprema expressió del seu agapé* (la seva donació absoluta i incondicionada). *En veritat, només l'amor en què s'uneixen el do gratuït d'un mateix i el desig apassionat de reciprocitat infon un goig tan intens que converteix en lleus fins i tot els sacrificis més durs* (Ibíd.).

En aquestes paraules del seu missatge quaresmal, Benet XVI ofereix als cristians una llum que ens pot ajudar molt durant aquestes setmanes que desemboquen a la Pasqua. Procurem aprofitar-la. Preguntem-nos com estem

corresponent personalment, diàriament, a l'amor immens i infinit de Déu per cadascuna, per cadascú, de manera concreta i eficaç.

Les pràctiques pròpies d'aquest temps litúrgic —oració, penitència, obres de caritat— poden servir de via al nostre afany de conversió. Com ens anem preparant per al Tridu Pasqual, amb ànsies santes d'estar amb el Crist, de patir amb el Crist, de donar-nos amb el Crist? Ell ho vol, i també en la seva Passió ens demana que l'acompanyem.

Potser podem fer amb més cura, amb més afecte, alguna norma de pietat (l'oració, la Santa Missa, el rés del Rosari). Potser podem augmentar l'oferiment de petites mortificacions, en les quals es manifesta l'esperit de penitència; per exemple, complir amb la major perfecció possible un aspecte especialment costós de la tasca que ens ocupa; acollir de bona

gana qui acudeix a nosaltres en
demanda d'un consell o d'una ajuda;
aplicar-nos a servir les persones amb
qui ens relacionem més de prop;
posar en l'àpat i en la beguda
l'*ingredient* d'una petita mortificació,
que ens faciliti viure aquests
moments en presència de Déu. Sant
Josepmaria solia recomanar-ne una
que és a l'abast de tots: **menjar una
mica més d'allò que ens agrada
menys, i una mica menys del que
ens agrada més.** Filles i fills meus,
¿tenim molt present que no hi ha
cristianisme, vida personal cristiana,
sense Creu? ¿Presideix les teves
jornades l'amor a la Creu?

Com l'oració i la mortificació són
columnes sobre les quals s'aixeca la
conducta del cristià, en canalitzar
per aquesta sendera el desig d'una
nova conversió, trobarem maneres
molt diverses de millorar en la
pràctica de la caritat fraterna: des de
l'atenció material als qui ho

necessiten, fins al consell capaç d'obrir a altres persones horitzons nous en la lluita per ser bons cristians. En aquest sentit, no oblidem la importància de l'apostolat de la Confessió; intensifiquem-lo en aquesta Quaresma, de manera que moltes persones arribin a les festes pasquals després d'haver acudit, ben preparades, al sagrament de la misericòrdia divina.

Un consell més us transmeto, seguint el que el Sant Pare manifestava el Dimecres de Cendra: apliquem-nos a conrear un *intens esperit de recolliment i de reflexió* (Discurs a l'audiència general, 21-II-2007, Dimecres de Cendra). En efecte, aquest és el clima on maduren les vertaderes conversions. Per això, mirem d'augmentar la presència de Déu al llarg de la jornada, potser servint-nos d'alguna jaculatòria especialment adequada a les nostres circumstàncies individuals; la

litúrgia ens n'ofereix moltes durant aquests dies. I esforcem-nos en l'examen de consciència quotidià. Aquests minuts de reflexió, cadascú a soles amb Déu, constitueixen un excel·lent punt d'arrencada, com un molla que ens ha d'impulsar —amb les llums i les forces que ens concedeixi el Senyor— a la mudança seriosa del dia següent.

Amb tot afecte, us beneeix

el vostre Pare

+ Xavier

Roma, 1 de març de 2007

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/article/carta-del-
prelat-marc-2007/](https://opusdei.org/ca-es/article/carta-del-prelat-marc-2007/) (22/03/2026)